

Presentació

Fa unes setmanes mentre estava jugant a cartes (tots hem de buscar maneres de distreure'ns i que ens facin gaudir) vaig rebre la proposta per fer aquest pregó dient-me:

“Ens hauries de dir que sí”

Soc una persona que sempre he intentat ajudar i col·laborar des d'un 2 on nivell i *“el no podia ser molt possible”* però aquell dimarts vaig pensar d'on venia l'ofertament i això no ho podia fer amb gent molt compromesa amb buscar que el poble sigui més feliç i que els darrers anys han substituït de manera excel·lent a una difunta entitat centenària com era La Societat la Unió (només cal veure la seva feina amb el programa de Festa Major.

El primer que vaig fer era analitzar per què m'havien triat i segons el programa era per **“la meva història dins del poble”**.

El dia se Tot Sants davant dels meus dubtes vaig tenir una la resposta quan algú em va dir per **“buscar el bé comú”** i crec que és el que ens mou a molta gent que hem treballar per millorar el nostre poble durant anys.

Per situar **aquesta història (he de parlar amb plural perquè és la història de la meva generació)**. Tot i que és subjectiu crec que fotografiaré bastant una realitat passada.

Inici

Soc del 53 i quan vaig néixer era a la post guerra feia 13 anys que havia acabat la guerra civil i **la societat on vivíem era molt grisa i socialment desmuntat** (hi havia La Unió i la parròquia fent cinema) però **els xavals d'aquella època no érem grisos** i crec que **vivíem molt feliços** (jugàvem amb jocs col·lectius sempre pels carrers i pels voltants de poble que ens va marcar la manera de fer i de ser). **La majoria érem fills de pagesos** i moltes vegades

ajudàvem a casa (jo he llaurat amb animal amb l'arada francesa (que posava els solcs sempre amb el mateix sentit), cavar amb aixada per passar a modernitzar-nos amb una màquina de cavar (una Coret mitjana) així vam anar creixent, manejant sàrries per portar les avellanes a casa mai vam tenir carro i veien com el poble canviava a l'època de plegar avellanes amb l'arribada de les plegadores (algunes com que eren joves van acabar formant part del nostre poble).

Als anys 70 i principis dels 80 aquells nens érem un jovent inquiet (com passa ara) . Va ser la nostra gran època i vam tenir ajuda d'un capellà que ens va permetre **netejar les runes** que hi havien a la part baixa de l'abadia i formar "**el Club de Joves**" (1era associació de joves de L'Aleixar i llavor per organitzar-nos i organitzar molts actes).

A nivell personal en aquella època jo **era anarquista, agnòstic i catalanista**. Fer les coses en benefici del **bé comú**. Participant a la **junta parroquial** per l'ajuda que havien ofert al jovent i anant de monitor de colònies i portant doble comptabilitat en les entrades de cinema (per no pagar tant impostos i fer que les entrades fossin més barates) formant part de les 1eres juntes **d'Òmnium a nivell de Reus** (havia après el català escrit fent la mili a Madrid amb trameses per correu amb aquesta entitat).

A nivell col·lectiu de poble vam començar a fer les **revetlles de Sant Joan**, els **1ers Aplecs de Sardanes** (vam començar a la plaça a fer sardanes amb tocadiscs) a agrupar-nos per fer possible **l'esbart de Danses** (recordo la primera reunió damunt del club per quedar per anar ballar molt poc convençuts però com passa amb el menjar ballant i ballant venen les ganes). Fent una revista "**Això Aleixarenc**" fent servir clixés fets amb màquina d'escriure per passar-los a la màquina que rodava amb una manubri i la tinta

els imprimia. D'aquella època també venen els 1ers Carnavals quan els joves portàvem la Societat (sempre la setmana següent ja que teníem la competència de la Cavalcada de Reus). I les festes de carrer començades pel carrer de l'aigua per després afegir-s'hi el meu carrer Guardiola-Mir que dues vegades l'any van fer unes festes que van morir d'èxit (normalment quan el grup que empeny un carro es va quedant sense gent la tendència és la desaparició).

Una cosa que necessito comentar és l'assalt de la Societat La Unió. Els joves en una reunió vam decidir ocupar-ne la direcció i treballar-hi des de dins i remuntar-la (l'entitat havia deixat la seva casa i el seu patrimoni per passar a construir la sala d'espectacles a un lloc que no era de la seva propietat i es devia molt diners).

Vam fer una candidatura de 7 persones: dues eren gran i ens van ajudar poc (suposo que per edat), dues més eren dones i 3 érem homes. Vam proposar i aconseguir aprovar que les dones fossin sòcies i quan va començar la votació que normalment era a nivell personal (els més votats tenien l'obligació moral de formar part de la junta).

Nosaltres portàvem una llista amb la nostra candidatura. Va començar la votació i darrera meu hi anava la Maria Teresa que va poder votar abans de que una veu digués que les dones encara no eren sòcies i no podien fer-ho. Legalment tenia raó però els joves ens ho vam prendre com un atac i vam deixar la reunió marxant del poble. Per nosaltres era la mort d'aquella entitat de seixanta anys però els aleixarencs són capaços de reaccionar i sorprendre i no se qui va moure la gent gran perquè ens votessin i poder tirar l'entitat endavant (va durat quaranta anys més).

Finilització

Crec que la llavor d'aquella època ha aconseguit que la gent tingui més facilitat per agrupar i organitzar per activitats que augmentin la felicitat del poble molt necessària aquests darrers anys.

Avui dia al poble hi ha agrupacions de tota mena amb d'activitats físiques i culturals. Ara està en naixement una associació d'excursionisme, tenim un equip regular de futbol sala i varis de pàdel (masculí i femení). La continuïtat de la premiada ruta Mir Manent i altres entitats que miren de dinamitzar l'aspecte cultural i com no mirant de fer ballar gegant i nanos (**explicar nanos**).

A nivell personal vull destacar que des de fa uns 15 anys (moments molt durs i contradictòriament entre l'angoixa i la felicitat m'han sabut fer veure les parts positives de la vida i saber que és essencial buscar fer coses que ens ajudin a sortir de la rutina). Va ser quan **vaig entrar a la Lliga pocs després del primer dinar solidari** on no hi vaig poder assistir però insistir per telèfon que no l'anul·lessin). Des de llavors hem fet un camí molt llarg i **tenim la sort de tenir una Mariona per tirar aquest carro endavant. Gràcies Mariona!**

Com que es tracta d'un pregó de festa Major us animo a participar-hi en totes les activitats (els joves per obligació i els gran per deixar la companya que és diu peresa que ens guardi el sofà per quan hi tornem)

I finalment solament em cal desitjar-vos que tingueu una bona Festa Major

I "Visca L'Alleixar"